

Advies van het Comité van de Regio's over „Industriële emissies”

(2008/C 325/10)

- Het terugdringen van industriële emissies is vooral belangrijk in verband met de luchtvervuiling. De voorgestelde richtlijn is voor de lidstaten van groot belang om in 2020 hun emissiedoelstellingen te kunnen halen.
- Wat de luchtverontreiniging betreft gaat de voorgestelde richtlijn niet ver genoeg. De emissiegrenswaarden voor grote stookinstallaties zijn teleurstellend soepel (zie Bijlage I). Bovendien is er nog altijd een aanzienlijk verschil tussen de emissiegrenswaarde in het voorstel en de grenswaarde die genoemd wordt in het bijbehorende BREF-document voor grote stookinstallaties. Deze waarden zouden gelijkgeschakeld en aangescherpt moeten worden.
- Het CvdR dringt aan op een praktisch systeem waarmee de richtlijn via de medebeslissingsprocedure deels (bijvoorbeeld de technische hoofdstukken en de emissiegrenswaarden) kan worden herzien. Bovendien maakt het zich zorgen over toekomstige aanpassingen van de wetgeving aan de hand van het proces van Sevilla (zie Bijlage I), dat niet als wettelijke procedure in het EG-Verdrag is opgenomen en al evenmin aan democratische controle is onderworpen.
- Het CvdR is het absoluut niet eens met het voorstel van de Commissie om bij het verlenen van vrijstellingen in het kader van de comitologieprocedure uit te gaan van lokale omstandigheden.
 - De criteria voor het toestaan van afwijkingen zouden in de richtlijn zelf moeten staan (dus via een medebeslissingsprocedure) in plaats van later op EU-niveau via de comitologieprocedure, waarbij het CvdR en andere vertegenwoordigende lichamen van lokale en regionale overheden niet geraadpleegd worden, te worden vastgesteld.
 - Het subsidiariteitsbeginsel indachtig is het aan lokale en regionale overheden om via democratische besluitvorming op lokaal en regionaal niveau een afweging te maken tussen de lokale milieusituatie enerzijds en de milieukosten en -baten alsmede de technische haalbaarheid anderzijds.

Rapporteur: de heer LAMERS, burgemeester van Houten (NL/EVP)

Referentiedocumenten

Mededeling van de Commissie: Naar een beter beleid inzake industriële emissies

COM(2007) 843 final

en het

Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake industriële emissies (geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging)

COM(2007) 844 final — 2007/0286/COD

I. BELEIDSAANBEVELINGEN

Algemene aanbevelingen

1. In diverse lidstaten spelen lokale en regionale overheden een cruciale rol bij de uitvoering van milieu- en industriebeleid. Wat preventie van en toezicht op vervuiling betreft beschikken zij bovendien over ruime bevoegdheden.

2. Het CvdR is een groot voorstander van de preventie van vervuiling en van het beginsel dat de vervuiler moet betalen, en kan zich dan ook vinden in de doelstelling van het richtlijnvoorstel inzake industriële emissies.

3. Het CvdR wijst op het belang van bronmaatregelen. Het is essentieel dat de oorzaken van verontreiniging in kaart worden gebracht en dat emissies aan de bron worden aangepakt, op de meest economische en milieuvriendelijke manier.

4. Zowel in steden als op het platteland heeft de kwaliteit van de lucht, het water en de bodem rechtstreekse gevolgen voor het dagelijks leven van de burger. Nog altijd wordt in de EU een aanzienlijk gedeelte van de belangrijkste luchtverontreinigende stoffen uitgestoten door grote industriële installaties.

5. Beleid voor schone lucht en schoon water heeft een grensoverschrijdende dimensie en dient daarom op EU-niveau te worden uitgewerkt. De door de Commissie voorgestelde richtlijn kan daarom op bijval van het CvdR rekenen, aangezien deze bedoeld is om industriële emissies aan de bron aan te pakken.

Milieuvoordelen

6. De voorgestelde richtlijn bevat maatregelen die noodzakelijk zijn en ook zeker de potentie hebben om het milieu te verbeteren. Wat dit betreft is het goed dat de Commissie aandringt op een beter gebruik van de *Best Available Techniques Reference*-documenten (kortweg BREF-documenten genoemd; zie Bijlage 1), aangezien het milieu daar meer baat bij heeft.

7. Het terugdringen van industriële emissies is vooral belangrijk in verband met de luchtvervuiling. De voorgestelde richtlijn is voor de lidstaten van groot belang om in 2020 hun emissiedoelstellingen te kunnen halen. Het is in dit opzicht belangrijk dat de nieuwe richtlijn ook betrekking heeft op stookinstallaties met een vermogen tussen 20 en 50 megawatt (MW).

8. Wat de luchtverontreiniging betreft gaat de voorgestelde richtlijn niet ver genoeg:

— De emissiegrenswaarden voor grote stookinstallaties zijn teleurstellend soepel (zie Bijlage I). Bovendien is er nog altijd een aanzienlijk verschil tussen de emissiegrenswaarde in het voorstel en de grenswaarde die genoemd wordt in het bijbehorende BREF-document voor grote stookinstallaties (zie Bijlage 1). Deze waarden zouden gelijkgeschakeld en aangescherpt moeten worden.

— Voor de uitvoering van een en ander zouden grote stookinstallaties geen vijf maar drie jaar moeten krijgen, een periode die ook in de andere hoofdstukken van de richtlijn wordt genoemd.

9. Het gevaar is dan ook dat de richtlijn alleen op de korte termijn voordelen oplevert. Het CvdR maakt zich grote zorgen over de langetermijnvoordelen (zie paragraaf 17).

Het huidige IPPC-systeem

10. IPPC-vergunningen (IPPC = Integrated Pollution Prevention and Control; zie Bijlage 1) zouden gebaseerd moeten blijven op een geïntegreerde aanpak waarbij rekening wordt gehouden met milieu, productie, technische haalbaarheid, kostenefficiëntie en — niet minder belangrijk — lokale omstandigheden.

11. De Commissie wijst er terecht op dat de omzetting van de IPPC-richtlijn niet in alle lidstaten naar wens verloopt. De richtlijn is nogal moeilijk om te zetten, en van de BREF-documenten is niet altijd gebruik gemaakt, mede omdat ze zo technisch en ingewikkeld zijn.

12. Vergunningen geven eerder de gecentraliseerde en gelijkgeschakelde normen en eisen weer. Dat mag positief lijken, maar het wordt daardoor wel moeilijker om op basis van de vergunningen vast te stellen wat bedrijven doen, produceren, behandelen of optimaliseren.

13. De ontwerp-richtlijn (met onder meer voorstellen voor een herziening van de IPPC-richtlijn) werd slechts enkele weken na de deadline voor de omzetting van de huidige IPPC-wetgeving (namelijk 31 oktober 2007) gepubliceerd. Met andere woorden: de herziening moet plaatsvinden voordat men überhaupt zicht heeft kunnen krijgen op de uitvoerbaarheid en efficiëntie van de IPPC-wetgeving en, wat nog belangrijker is, op de mate waarin de uitstoot erdoor daalt.

De herschikking van zeven richtlijnen tot één enkele richtlijn

14. De herschikking van zeven richtlijnen tot één enkele richtlijn is wel erg ambitieus. Een gefaseerde aanpak of een kaderrichtlijn met dochterrichtlijnen was wellicht beter geweest. Een kaderrichtlijn zou het ook mogelijk maken om andere, verwante richtlijnen, zoals de richtlijn inzake stedelijk afvalwater, op te nemen zonder dat toekomstige herzieningen van de kader-richtlijn daardoor in het gedrang komen.

15. Het CvdR is voorstander van het beginsel van betere regelgeving. Het voorstel van de Commissie om zeven richtlijnen tot één enkele richtlijn te herschikken lijkt hiermee in overeenstemming te zijn. Tot op zekere hoogte worden vergunningprocedures eenvoudiger door de nieuwe richtlijn. De verschillende onderdelen van de richtlijn zijn echter niet volledig herschikt, en aangezien er nog altijd sprake is van grote verschillen tussen de richtlijn en de BREF-documenten zullen niet alle praktische problemen worden opgelost.

16. De vraag is of de voorgestelde richtlijn wel een oplossing biedt voor de inconsequenties en onduidelijkheden in bepaalde definities. Het is bijvoorbeeld onduidelijk wat het effect van de nieuwe definitie van BBT („beste beschikbare techniek” in plaats van „beste beschikbare technologie”) zal zijn. Het begrip „technologie” is breder dan het begrip „techniek”. Het sluit als zodanig beter aan bij bedrijfsinvesteringen, komt een situatie met gelijke voorwaarden voor iedereen ten goede en leidt aldus tot creatievere oplossingen voor milieuproblemen.

17. De eventuele gevolgen van de herschikking voor komende herzieningen baren het CvdR grote zorgen. De voorgestelde richtlijn heeft betrekking op diverse wetenschaps- en kennisgebieden en is zo omvangrijk en complex dat het zo niet onmogelijk, dan toch zeker zeer moeilijk zal zijn om haar te herzien en om de wetgeving door middel van strengere operationele eisen (bijvoorbeeld emissiegrenswaarden) aan te passen aan toekomstige behoeften en technologische ontwikkelingen.

18. Het is te begrijpen dat de Commissie voorstelt om het probleem van lastige toekomstige herzieningen aan te pakken door de richtlijn en de BREF-documenten aan elkaar te koppelen. De richtlijn bevat minimumnormen, en de BREF-documenten, die eenvoudig herzien kunnen worden, zorgen ervoor dat het systeem steeds in overeenstemming is met de technologische ontwikkelingen en de strengere emissiegrenswaarden die hieruit voortvloeien (zie Bijlage I). Het is zeer wel mogelijk dat er verschillen ontstaan tussen deze grenswaarden (in herziene BREF-documenten) en de grenswaarden in de richtlijn. Het gevaar is groot dat het systeem verouderd raakt, met als gevolg dat het milieu er weinig baat bij zal hebben.

19. Het CvdR dringt aan op een praktisch systeem waarmee de richtlijn via de medebeslissingsprocedure deels (bijvoorbeeld de technische hoofdstukken en de emissiegrenswaarden) kan worden herzien. Bovendien maakt het zich zorgen over toekomstige aanpassingen van de wetgeving aan de hand van het proces van Sevilla (zie Bijlage I), dat niet als wettelijke procedure in het EG-Verdrag is opgenomen en al evenmin aan democratisch controle is onderworpen.

De nieuwe status van de BREF-documenten

20. Het CvdR is tevreden met de recente verbeteringen van de BREF-documenten, die als referentiedocumenten een duidelijk nut hebben. Ze zijn echter grotendeels uitsluitend in het Engels beschikbaar, wat problemen zou kunnen opleveren voor lokale en regionale overheden die vergunningen afgeven en toezicht uitoefenen. De belangrijkste hoofdstukken van de BREF-documenten (bijvoorbeeld over de beste beschikbare technieken — BBT, zie Bijlage 1 — voor een bepaalde bedrijfstak) zouden daarom in alle EU-talen vertaald moeten worden.

21. De BREF-documenten worden ten onrechte weinig gebruikt in de EU. De nieuwe status van deze documenten is daarom een goede zaak, wat ook geldt voor het feit dat ze in de vergunningprocedure gebruikt moeten worden. Ze krijgen nu heel concreet een verplicht karakter (terwijl ze nu nog alleen maar de status van referentiedocumenten hebben, die wel geraadpleegd moeten worden, maar niet verplicht zijn).

22. Er liggen kansen voor verbetering van de BREF-documenten. Soms ontbreekt het aan innovaties en verbeteringen in het productieproces. Zo worden verschillen tussen monsters momenteel gebruikt om bedrijven te beboeten, terwijl ze ook kunnen worden gebruikt om technieken te verbeteren. Een ander voorbeeld van verschillen tussen de richtlijn en het bijbehorende BREF-document is het hoofdstuk over vluchtige organische verbindingen. Het gevolg van een en ander zou kunnen zijn dat de schoonste aanpak niet altijd prioriteit krijgt. Innovaties om het lokale milieu te verbeteren zouden altijd door lokale overheden gestimuleerd moeten worden, en de BREF-documenten zouden goed genoeg moeten zijn om de bevoegde autoriteiten in dit verband bijstand te verlenen.

23. De nieuwe status van de BREF-documenten zal het beleid inzake de afgifte van vergunningen voor verontreinigende activiteiten samenhangender maken en gelijke concurrentievoorwaarden helpen creëren voor Europese ondernemingen.

24. Het proces van Sevilla (zie Bijlage 1) is een noodzakelijk proces dat inmiddels zijn sporen heeft verdiend. In Sevilla worden BREF-documenten opgesteld en geactualiseerd naar aanleiding van vergaderingen tussen ambtenaren van de Commissie en deskundigen uit de lidstaten, het bedrijfsleven en ngo's. Om BBT's vast te stellen en BREF-documenten op te stellen of te herzien is de samenwerking tussen deze personen van essentieel belang. Daarom zou dit proces in de richtlijn verder uitgebreid moeten worden.

25. Lokale en regionale overheden zouden ook bij het proces van Sevilla moeten worden betrokken. Als vergunningen verlenende instanties en/of inspectieorganen beschikken zij over belangrijke kennis met betrekking tot BBT's en kunnen zij het proces van Sevilla dus verbeteren.

26. De nieuwe status van de BREF-documenten zou het proces van Sevilla kunnen schaden (zie Bijlage I). Door deze nieuwe status zal het lastiger zijn om tot een consensus te komen over BBT's. Lidstaten, bedrijven en ngo's

zouden zich bij het opstellen van BREF-documenten namelijk strategischer kunnen gaan opstellen. Met het oog op hun productiekosten zouden bedrijven baat hebben bij minder innovatieve normen in de BREF-documenten. Het proces van Sevilla zou zo een trage en ondoorzichtige politieke aangelegenheid kunnen worden in plaats van een zoektocht naar de beste technische oplossingen.

27. Het resultaat zou een zwak en achterhaald instrument kunnen zijn dat geen stimulans is voor innovaties en evenmin goed is voor het milieu. Het gevaar is zelfs dat de omzetting van de voorgestelde richtlijn inzake industriële emissies dan minder soepel zal verlopen.

Beleidsvorming: flexibiliteit en lokale milieusituatie

28. De voorgestelde richtlijn inzake industriële emissies is terecht bedoeld om meer samenhang brengen in het beleid betreffende de afgifte van vergunningen voor vervuulende activiteiten.

29. De bevoegdheden van lokale en regionale overheden op dit gebied verschillen van lidstaat tot lidstaat. In Denemarken geven bijvoorbeeld zowel lokale overheden als de nationale overheid vergunningen af. In Nederland geven gemeenten en provincies vergunningen af aan vervuulende bedrijven, terwijl het in het Verenigd Koninkrijk de centrale overheid is die zich bezighoudt met grootschalige luchtvervuiling. In het algemeen stellen in de EU de nationale overheden de normen vast en zorgen de decentrale overheden voor de handhaving hiervan.

30. Innovaties op het gebied van schonere productiemethoden vinden op lokaal niveau plaats. Hierbij spelen diverse partijen een rol, zoals ngo's, bedrijven en de bevoegde autoriteiten. Momenteel houden lokale overheden alleen toezicht. De richtlijn zou ook samenwerking tussen de diverse partijen (lokale overheden en bedrijven) mogelijk moeten maken; dat zou hen in staat stellen om innovatieve activiteiten te stimuleren. Goede voorbeelden hiervan zijn te vinden in Nederland en Denemarken en ook in Oost-Europese landen als Roemenië.

31. Er is meer flexibiliteit geboden. Lokale omstandigheden lopen uiteen, en zelfs als er in installaties op verschillende plaatsen in de EU min of meer dezelfde producten worden vervaardigd, functioneren zij toch anders doordat de omstandigheden niet overal hetzelfde zijn. De oplossingen van lokale en regionale overheden zijn precies afgestemd op de plaatselijke situatie. Zij proberen altijd een evenwicht te vinden tussen milieu en economie. En hoewel milieuverbetering de algemene beleidsdoelstelling is, komt het er in de praktijk op neer dat lokale en regionale overheden een afweging maken tussen verschillende milieucriteria en het milieueffect van de ene maatregel nogal eens compenseren met dat van een andere maatregel. Vooral voor regio's in lidstaten waar vanouds milieuconvenanten met het bedrijfsleven worden gesloten en waar de ambtelijke beoordelingsvrijheid door de wetgeving niet drastisch is ingeperkt, is het bij de afgifte van vergunningen van belang dat overschrijdingen van de op BBT's gebaseerde emissiegrenswaarden toegestaan kunnen worden.

32. De flexibiliteit mag echter niet grenzeloos zijn; er moet een evenwicht worden gevonden tussen eerdere voorwaarden

voor iedereen en de lokale besluitvorming. Het is dan ook een goede zaak dat de richtlijn zelf emissiegrenswaarden bevat, want dat zal het milieu in de hele EU ten goede komen. Flexibiliteit zou tot misbruik kunnen leiden, maar de procedure waarbij lokale omstandigheden in acht worden genomen bevat gelukkig genoeg garanties om dit te voorkomen. Vergunningverlenende instanties mogen namelijk alleen op basis van een effectbeoordeling vrijstellingen verlenen (artikel 16, lid 3) en dienen de onderbouwing hiervan openbaar te maken (artikel 26, lid 3f).

33. Het CvdR is het om de volgende redenen absoluut niet eens met het voorstel van de Commissie om bij het verlenen van vrijstellingen in het kader van de comitologieprocedure uit te gaan van lokale omstandigheden (artikel 16, lid 3):

- criteria voor het toestaan van afwijkingen zouden in de richtlijn zelf moeten staan (dus via een medebeslissingsprocedure) in plaats van later op EU-niveau via de comitologieprocedure, waarbij het CvdR en andere vertegenwoordigende lichamen van lokale en regionale overheden niet geraadpleegd worden, te worden vastgesteld;
- gezien de zeer uiteenlopende lokale en regionale omstandigheden is het zeer lastig, zo niet onmogelijk, om in EU-verband uniforme criteria vast te leggen;
- zoals in paragraaf 29 is opgemerkt biedt de vrijstellingsprocedure voldoende garanties om misbruik te voorkomen;
- het subsidiariteitsbeginsel indachtig is het aan lokale en regionale overheden om via democratische besluitvorming op lokaal en regionaal niveau een afweging te maken tussen de lokale milieusituatie enerzijds en de milieukosten en -baten alsmede de technische haalbaarheid anderzijds.

Innovatie en schonere technologieën

34. De Commissie is terecht van plan om innovaties een impuls te geven. De vraag is echter of de richtlijn wel een solide grondslag is voor een dergelijke ontwikkeling.

35. Het CvdR juicht het toe dat vergunningen met grote regelmaat geëvalueerd zullen worden; doorlopende aanpassing van de vergunningsvoorwaarden is een stimulans voor het invoeren van schonere technologieën en helpt aldus de milieueffecten van industriële emissies in te dammen. Om er verzekerd van te zijn dat er daadwerkelijk geïnnoveerd wordt, moet aan twee voorwaarden worden voldaan. De eerste voorwaarde is rechtszekerheid; op die manier wordt gegarandeerd dat er geld voor investeringen beschikbaar is. Er moet rekening worden gehouden met de conjunctuur en het is gebruikelijk in de lidstaten om de vergunningsvoorwaarden acht jaar lang onveranderd te laten. De bepalingen inzake de aanpassing van de vergunningsvoorwaarden aan nieuwe of geactualiseerde BREF-documenten (artikel 22, lid 3) dienen hierop afgestemd te worden. De tweede voorwaarde is dat er moet worden voorzien in de mogelijkheid om door middel van vrijstellingen nieuwe of opkomende technologieën op een adequate manier te testen. De in artikel 16, lid 5, genoemde termijn zou in bepaalde gevallen wel eens te krap kunnen uitvallen; dat geldt in ieder geval voor de periode van vier jaar nadat een nieuw BREF-document beschikbaar is geworden.

36. De nieuwe status van de BREF-documenten zou pogingen van bedrijven om te innoveren in de weg kunnen staan, omdat duurzaamheid dan maar in beperkte mate wordt beloond. Voor het Europese bedrijfsleven valt de stimulans weg om voorop te gaan of te blijven lopen als het om nieuwe en schonere technologieën gaat, en het zal moeilijker worden om de resterende milieuproblemen in de EU aan te pakken.

37. De richtlijn zou bij voorkeur zo moeten worden uitgevoerd dat bedrijven erdoor niet indirect toe worden aangezet om hun activiteiten te verplaatsen naar „vervuilingshaarden” in het buitenland.

38. Hoewel het belangrijk is dat de nieuwe richtlijn ook betrekking heeft op een lagere categorie stookinstallaties met een vermogen tussen 20 en 50 megawatt (MW), is het de vraag of de milieuvordelen van de uitbreiding van de richtlijn tot meer kleine veehouderijen wel opwegen tegen de administratieve rompslomp die dit met zich meebrengt.

Administratieve kosten

39. Beter regelgeving betekent naast gestroomlijnde wetgeving ook kostenefficiëntie en minder administratieve rompslomp. De vraag is of dit wel met de voorgestelde richtlijn wordt bereikt.

40. Deze richtlijn bevat namelijk een groot aantal eisen inzake inspecties, toezicht, de herziening van vergunningvoorwaarden en de verslaggeving over de naleving.

41. Voor een goede uitvoering van de richtlijn zijn inspecties van groot belang. De vraag is echter in hoeverre een en ander in de richtlijn zelf moet worden uitgewerkt in plaats van in de aanbeveling voor minimumcriteria voor milieu-inspecties (Engelse afkorting: RMCEI). Dit zou ook de kans op discrepanties tussen de richtlijn en de (momenteel in de herzieningsfase verkerende) RMCEI beperken.

42. Uit het voorstel valt volgens het CvdR op te maken dat de jaarlijkse verslaggeving over de naleving van de vergunningsvoorwaarden (artikel 8) ook een vergelijking met de BBT's (artikel 24) moet omvatten. Dat brengt alleen maar extra administratieve rompslomp met zich mee. Aangezien alle vergunningsvoorwaarden op BBT's moeten stoelen, zou het moeten

volstaan om over de naleving van de vergunningsvoorwaarden verslag uit te brengen. De meeste toezichtgegevens bevatten tal van onduidelijkheden, en als over deze gegevens verslag wordt uitgebracht leidt dat niet tot constructieve verbeteringen van de gebruikte technieken. Daarom is het maar de vraag is of een en ander wel leidt tot een betere regelgeving.

43. De lidstaten brengen elke drie jaar verslag uit over de mate waarin zij aan de richtlijn voldoen. Hoewel het om slechts drie jaar gaat, betekent dit toch een grote administratieve last voor lokale en regionale overheden. Het zou daarom veel beter zijn als de lidstaten een interne database bijhouden die de Commissie te allen tijde kan raadplegen. Deze database zou in de plaats moeten komen van het verslagleggingssysteem en is in overeenstemming met het beginsel van betere regelgeving.

44. Wanneer de activiteiten definitief worden stopgezet, saneert de exploitant het terrein en herstelt hij de in het situatierapport beschreven uitgangstoestand (artikel 23). Het CvdR gaat ervan uit dat deze toestand schoner is dan die van vóór de activiteiten en is van mening dat bij de sanering van verontreinigde bodems gekeken moet worden naar het toekomstige gebruik van het terrein. Dat zou beter aansluiten bij het beginsel dat de vervuiler moet betalen.

45. Conform de voorgestelde richtlijn moeten de bodem en het grondwater voor en tijdens de operationele fase van de installatie regelmatig gecontroleerd worden. Een toereikende bescherming van bodem en grondwater is echter al een voorwaarde om een vergunning te krijgen. In bepaalde gevallen zijn extra controles nodig, maar dit zou niet verplicht moeten zijn voor alle gevallen.

46. Het CvdR is het ermeê eens dat het publiek voldoende informatie moet krijgen over IPPC-installaties. Deze informatie zou te allen tijde toegankelijk moeten zijn, zij het alleen op verzoek.

47. Het CvdR is het niet eens met het voorstel de comitologieprocedure te gebruiken om diverse criteria op te stellen, bijvoorbeeld voor bodem- en grondwatercontrole en voor risicoanalyses. Deze criteria zouden in de richtlijn zelf moeten komen te staan en nu alvast in het kader van de lopende wetgevingsprocedure besproken moeten worden.

II. AANBEVOLEN WIJZIGINGEN

Wijzigingsvoorstel 1

Artikel 6

Verlening van vergunningen

door de Commissie voorgestelde tekst	wijzigingsvoorstel van het CvdR
De bevoegde autoriteit verleent een vergunning indien de installatie voldoet aan de eisen van deze richtlijn.	De bevoegde autoriteit verleent een vergunning indien de installatie voldoet aan de eisen van deze richtlijn. „Onverminderd andere eisen op grond van nationale of communautaire voorschriften verleent de bevoegde autoriteit een vergunning die voorwaarden bevat welke garanderen dat de installatie voldoet aan de eisen van deze richtlijn.”

Motivering

Het voorstel tot wijziging van de IPPC-richtlijn staat haaks op de kaderrichtlijn water en sluit als zodanig niet aan op de EU-wetgeving. Voor de regelingen in artikel 11, lid 3, van deze kaderrichtlijn, die bedoeld zijn om de beheersdoelstellingen te verwezenlijken, wordt bijvoorbeeld uitgegaan van omvangrijke nationale beheerseisen.

Wijzigingsvoorstel 2

Artikel 16, lid 3

Emissiegrenswaarden, gelijkwaardige parameters en technische maatregelen

door de Commissie voorgestelde tekst	wijzigingsvoorstel van het CvdR
In afwijking van lid 2, tweede alinea, mag de bevoegde autoriteit in specifieke gevallen, op basis van een beoordeling van de economische en milieukosten en -baten, rekening houdend met de technische kenmerken en de geografische ligging van de betrokken installatie en de plaatselijke milieuomstandigheden, emissiegrenswaarden vaststellen die hoger zijn dan de emissieniveaus die eigen zijn aan de in de BBT-referentiedocumenten beschreven beste beschikbare technieken.	In afwijking van lid 2, tweede alinea, mag de bevoegde autoriteit in specifieke gevallen, op basis van een beoordeling van de economische en milieukosten en -baten, rekening houdend met de technische kenmerken en de geografische ligging van de betrokken installatie en de plaatselijke milieuomstandigheden, emissiegrenswaarden vaststellen die hoger zijn dan de emissieniveaus die eigen zijn aan de in de BBT-referentiedocumenten beschreven beste beschikbare technieken.
Die emissiegrenswaarden mogen echter niet hoger zijn dan de eventueel toepasselijke in de bijlagen V tot en met VIII vastgestelde grenswaarden.	Die emissiegrenswaarden mogen echter niet hoger zijn dan de eventueel toepasselijke in de bijlagen V tot en met VIII vastgestelde grenswaarden.
De Commissie kan criteria vaststellen voor het toestaan van de in dit lid bedoelde afwijking.	De Commissie kan criteria vaststellen voor het toestaan van de in dit lid bedoelde afwijking.
Die maatregelen, die niet-essentiële elementen van deze richtlijn beogen te wijzigen door haar aan te vullen, worden vastgesteld volgens de in artikel 69, lid 2, bedoelde regelgevingsprocedure met toetsing.	Die maatregelen, die niet-essentiële elementen van deze richtlijn beogen te wijzigen door haar aan te vullen, worden vastgesteld volgens de in artikel 69, lid 2, bedoelde regelgevingsprocedure met toetsing.

Motivering

Het CvdR is het absoluut niet eens met het voorstel van de Commissie om bij het verlenen van vrijstellingen in het kader van de comitologieprocedure uit te gaan van lokale omstandigheden (artikel 16, lid 3). Criteria voor het toestaan van afwijkingen zouden in de richtlijn zelf moeten staan (dus via een medebeslissingsprocedure) in plaats van later op EU-niveau via de comitologieprocedure, waarbij het CvdR en andere vertegenwoordigende lichamen van lokale en regionale overheden niet geraadpleegd worden, te worden vastgesteld. Gezien de zeer uiteenlopende lokale en regionale omstandigheden is het zeer lastig, zo niet onmogelijk, om in EU-verband uniforme criteria vast te leggen. De vrijstellingsprocedure biedt voldoende garanties om misbruik te voorkomen; vrijstellingen kunnen namelijk alleen verleend worden op basis van een effectbeoordeling (artikel 16, lid 3), en de betrokken instanties dienen het publiek desgewenst inzage te geven in de redenen hiervoor (artikel 26, lid 3f). Het subsidiariteitsbeginsel indachtig is het aan lokale en regionale overheden om via democratische besluitvorming op lokaal en regionaal niveau een afweging te maken tussen de lokale milieusituatie enerzijds en de milieukosten en -baten alsmede de technische haalbaarheid anderzijds.

Brussel, 9 oktober 2008

De voorzitter
van het Comité van de Regio's
L. VAN DEN BRANDE